

Ahmet Özdoğan

- şiirler -

Yayın Tarihi:

09.06.2019

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Aday

yüzbinlerce insan beyni umutsuzca
otuz haziran günü dizildiler sıralara
yıl bindokuzyüzyetmişyedi
ve üçyüzkırkbeşbinbeşyüzbeş aday
yarış atları gibi sıralara konmuştuk
her birimiz ayrı yerlendik oysa
kimimiz doğudan, kimimiz batıdandık
becerilerimiz içimizde patlamaya hazır bir volkan
bense sorulara bakıp duruyordum
ama göğsümde bir şeyler feryat ediyordu
bilmek isterdim karmaşık soruları
ama ne çare
yıkıldığım anlardı
bir zaman sonra
beton yığınının merdivenlerinden iniyordum
yüzümde garip tebessüm
hava kasvetli, kaldırım ne kadar dardı
yollarda yürürken paramparça duygularla
aklım düştü kaldırıma
kaldırmadayken aklımı
göğsümden bir ses yankılandı
-bırak onu bırak!
dudaklarımda garip tebessüm
feryatlarla doluydu her yer
tepeler, ağaçlar, kuşlar
delirten eşintiyle karmakarışık
çok şey ağlıyor gibiydi
ben de hüznüydüm, ağlamaklı
ve İstanbul boğazında sahil yolu
yürüyordum kayıtsızca
özel yaşamlar, yalılar arasında
kaldırımlarda aklını düşürmüş aday...

“Üniversite adayından”

30 Haziran 1977
Sarıyer İst.

Ahmet Özdoğan

Ağlamaz Martılar

güzel olmayan çok şey vardı
omzumda ceket
ağzımda sigara
alnımda ter
cadde
güzel olmayan iyi olanlar mıydı?
hayır
bir martı denize düşmüştü
bir ben vardım ölümünde
bir ben vardım sahilde
milyonlarca insan arasında

çığlık üstüne
çığlık
bir ben işitmişim
martılarla dalgalarlaydım
bunca insan arasında
martıların, balıkların beş parası yoktu
benimde
oysa aramızda iyi olmayan çok şey vardı
onlar mutluydu
ben mutsuz
milyonlarca insan arasında.

2 Temmuz 1977 İstanbul

Ahmet Özdoğan

Anlatamadığım

gönlümde bir şeyler oluyor
ama anlatamıyorum
geçmiş günlerimi anımsarım
geniş caddelerdeki esrikliğimi
kar yağardı üstüme
ve zamanla neden yaşadığımı
neden her doğal olayın
her mevsimin benim içimi doldurduğunu
yine kış geldi
yine üstüme kar yağıyor
gideceğim buradan zaten
üstümdeki karları da taşıyarak
ve üstüne tazeleri dolacak
bahar gelecek akacak üstümden
yine göğsüm açık gezeceğim
dilediğim yerde oturacak
üzülecek, sevinecek, kahkaha atacağım
akan zamanda nerdeyim bilmiyorum
ama hiçbir zaman genç olmayacağım
gönlüm duymayacak eskisi gibi
bahar gelmeyecek
bir gün kış geldi diyemeyeceğim
dolacak üstüme karlar
ama donacaklar
donacaklar
donacak...

Kasım 1981 Artvin

Ahmet Özdoğan

Belirsiz Geceler

hani yaşama sevinci
hani güzellik
hani boşluk derler ya
yada kan kırmızı akşam yanı
yada arzu
yada güleç ve sevecen tutkusu
zaman durmuş gibidir bazen
bazen rüzgar hızıyla akar
doğa olduğu gibi
döner mevsimler
zaman uğultusu durmaksızın

dolu yüreğimle açmadayken
gülleri, dilleri ve elleri
oysa işte maşam
işte yalnızlığım
gaz lambasının ışığında belirsiz gölgeler
kafamda bilinmez kaygılar
kayıtsızca tutkular
ve bitmez umutlarla
doğduğum yerin belirsiz geceleri
kayıtsız geceleri
kaygılı geceleri
geceler
gece...

Eylül 1977
Camili (Borçka)

Ahmet Özdoğan

Ben Patlarım O Zaman

bana dağdan kopan bir çiğ çarparsa
esen yelden gelen bir haykırışla
yağmur altındayım ıslak ıslak
tüm kirlerimden arınırken
yeni doğan şafakla beraber
baharın dallarında tomurcuk
çağlayanlarında uğultu
haykırışında isyan
yeniden açılmak enginlere
yeniden demlemek öfkemizi
mor menekşeyi laleyi
yeniden açmak bozkırlarda

ah o zaman bir gelse
ah o çiçekler bir açsa
ah o öfkeler bir patlasa

işte ben gelirim o zaman
işte ben açarım o zaman
işte ben patlarım o zaman
ben patlarım
ben.

Ahmet Özdoğan
Mart 2012 Körfez- İzmit

Ahmet Özdoğan

Bir Daha

taşın toprağın altın olsa
plazaların malım olsa
sarayların evim olsa
gelmem sana bir daha

en alımlı yüzün olsa
bin bir şifa suyun olsa
anzer gibi balın olsa
bakmam sana bir daha

yedi tepende sofrası olsa
bahçende cennet olsa
yollarında halı olsa
koşmam sana bir daha

iki yakana biçare göçler gelse
kimsesizlere kimseler baksa
açlar, açıklar umutlara koşsa
dönmem sana bir daha

Ahmet Özdoğan
Mayıs 2012 Körfez- İzmit

Ahmet Özdoğan

Bir Şey

bir şeyler anlatmak istiyorum
koca ambar gibiyim
içi dolu
ve karmaşık
sence ne olabilir?
iyiyi bilebilmek, düşünebilmek
bir orman düşünle
dallarıyla sarmaş dolaş
yapraklarıyla güneşle gülüşen
dibi olmayan bir deniz
bir gökyüzü düşünle
yada kısacık yaşamıyla
binlerce yıla sığamayan insanı
nedir anlayıp ta
anlatamadığım şey
bu korkunç yabancılaşmalarda
her şeyi kucaklamak istiyorum
her şeyden kaçarken

bir şeyler anlatmak istiyorum
koca ambar gibiyim
içi dolu
ve karmaşık...

Kasım 1980 Artvin

Ahmet Özdoğan

Bir Yaz Daha

rotam caddeler boyu
dümenim paramparça
yelkenler fora
bilinmeze doğru yola
keskin rüzgara çatıyorum kaşlarımı
bu dönen yaşanılasi dünyaya
bitmez yıkımlardan sonra
ömrümün baharında
bir yaz daha böyle geçti ha!
vay anam vay
nereye böyle anlamsızca
biten zaman savuruyor
baharları, yazları dört bir yana
bir güz daha böyle geldi
solmuş, buruk, anlamsızca
vay anam vay
bir güz daha
bir güz...

“Bir işsizin not defterinden”

Eylül 1976 - İstanbul

Ahmet Özdoğan

Böyle Devam Ederken

bir cadde
birkaç insan
ve binlerce telaş
yorgun dolaşıp durmak
sürüklenmek
ayrılıklarla
umutlarla
gözümde parıltılar dolanır
zaman gelir dağların doruklarındayım
bazen de denizin delirmen maviliğinde

kendimden söz ederken
alevlenir içim
tutuşur umutlar
tutuşur ayrılıklar
geceler bitmezcesine
kaplar her yanıma
gözümde kupkuru yaş mı ne
gök yüzünde bir yıldız bir ben
şaşkın ve esrik
geceler uzun diyorum
çekilmiyor kahır
dalıp gitme be gönül
sabaha vakit çok yakın
çok yakın...

Şubat 1981 Artvin

Ahmet Özdoğan

Hangi İstanbul

Boğaz köprüsünden bakarken
çok alımlısın İstanbul
ama seni tanımıyor, anlamıyorum artık
hangi varoşlarında feryat, figan yankılar
hangi sokağında kan, revan boğuşmalar

Boğaz köprüsünden bakarken
çok nazlısın İstanbul
ama hangi holding masasına yattın
hangi arsa mafyasına kapandın
hangi çakma mallarınla uzaklara vardın

Boğaz köprüsünden bakarken
çok zarıfsın İstanbul
ama hangi bilinmez zamana aktın
hangi insanlığı çakallara meze yaptın
hangi köşelerde üç kuruşa medeniyetini sattın

Boğaz köprüsünden bakarken
çok incesin İstanbul
ama hangi canları yaktın
hangi diyarları yıktın
hangi duyguları sildin
hangi
hangi...

Ahmet Özdoğan
26 Ocak 2012 Avcılar İst.

Ahmet Özdoğan

İçimdeki Boşluğun Uğultusu

yine başladı içimdeki uğultu
postalları geçirdim ayağıma
düştüm yollara
aşılacak karlı yüksek dağlar
ve uzayıp giden yollar
yollar...

şafak sökmeden yollardayım
mızrak boyu yükselir güneş
yine başlar içimdeki uğultu
çağlayanın uğultusuna benzer
çağlayan
fakat köpüksüz
bembeyaz kar
bembeyaz dağ
kapkara nehir
kapkara düşler...

akşama doğru beyazlar kızılışır
-rahatlık ve sıcaklık gibi-
kaynaşırlar
sonra..
sonra bakarım uzaklara
gözlerimdeki bomboş parıltı
ve uzayıp giden yollar
yollar...

anlaşılmaz korku vardı içimde
sürüklüyordu
önümdeki çıplaklığı aşmak
engelleri aşmak olacaktı
engelleri aşmak dedim yoğunlaştırdım cesareti
bitmez gibiydi
bir tepenin ardından başkası
onun ardından öteki
böyle sürüp gitti
yorgunluğum telaşımı yendi
ve uzandım ormanın içine yol kenarında
havada
bulut
şimşek
rüzgar
ağaçlarda kuş
bunların müziğini dinliyorum
gözlerim sisler içindeki ağaçlarda
uyumuşum...

bir kertenkele yavrusunun
başımдан aşmasıyla uyandım
tütün sarıp bir iki nefes çektim ki
havada bir ses ormanda derin yankılar yapıyor

yaklaşan motor sesiydi
fakat benim korkum o anda burukluğa dönüştü
ayrılırken
arabanın kapısından son kez baktım kalanlara
üzgün/haykırır gibiydiler
“-bizi bırakma
bırakma bizi”
yine başladı içimdeki uğultu
çağlayanın uğultusuna benzer
çağlayan
fakat köpüksüz...

Mayıs 1975 Karçal dağı

Ahmet Özdoğan

İstanbul Nerde

ey İstanbul
sana göçüp, göçüp doluşan
sende ekmek aş uyan
nice insan
didinir, tırmalar
arar ha
arar..

ah koca İstanbul ah
varmı senin dinin, imanın
yada insafın
ne olacak bunca insanın
ahı
vahı
figanı..

yalan İstanbul yalan
umuda giden alan
ekmeğın bayat
suyun acı
havan sis, duman
bir daha sormam
bir daha seni aramam
arasamda bulamam
nerde o ihtişam
nerde o neşe
o heyecan
nerde...

Ahmet Özdoğan

İyi Olan

gecenin içinde dolaşmadayken
neden olduğunu bilmeden
serin bir kumsal gecesini
yıldızları tarar gözlerimiz
soylu yaşamı sevmek
okşamak yalnızlığın katılığı
ve göçmek düşsel ortamlara
güzel bir güne
iyi olan her şeyi atarak başlamak
işte boşluk ve doluluk
yada güzel ve çirkin
iyi olan her şeyin
iyi olmayanı...

Kasım 1979 İst.

Ahmet Özdoğan

Macahelin Maceracıları

Temmuzda
Eprati vadisinde
sisli puslu alaca bir akşam üstüydü
dikenli kaygan
yosunlarla örtülü patikada yürürken

Halit çavuş Ekrem usta önümde
ha gayret diyorlardı biraz gayret
taştan taşa atlarken
Ekrem usta çağırdı
aha bir tane
bir tane daha diye
balıklar ışıl ışıl zıplıyordu
çakılların üstünde
derken
karanlığa doğru yol alırken
dere bulanık
dağ bulanık
gök bulanıktı.

Gecenin kör karanlığında
ormanın derinliklerine doğru yürüyorduk
önümüzde patika
gözümüzden ışık
tepemizden gök kayıp gidiyordu
derenin kıyısından
atlayabilirdik iki adımla
öte kıyıya
ama dere gürül gürüldü
kudurmuşcasına
ve bilinçsizce dalıyorduk
her bir yana.

kaybolduğumuz anlardı
haykırıyorduk umutsuzca
yankımız karşı dağdan
çarparken yüzümüze
bilmeden bir uçurumun kıyısındaydık
birkaç adım atsak
uçurumu boylayacaktık
elimizi uzatsak yakalayacaktık
aha dağ
aha yol
aha gökyüzü.

usta bir o yana, çavuş bir bu yana dalarken
dedim ki; çoban ateşi yakalım durun hele
sabaha dek duralım böyle
bulunur bir çare
içimiz ürperir titrer
ayı, kurt, çakal ormanın sahipleri
gelir uzaktan tırmalayan sesleri

daha tepecek horonlarımız
dinleyecek tulum havalarımız
daha yiyecek malahtomuz, lobiyamız
gezecek dağlarımız yaylalarımız varken
böyle mi bitecekti hayalimiz
böyle mi bitecekti yolumuz
böylemi.

nihayet
karşı yamaçtaki şosedden bir ışık yardı kör karanlığı
umut gülleri açtı
orman gülleri arasında

Macahelin dağını aşamadın mı?
dizlerinde derman yok koşamadın mı?
yaylasının balına, kaymağına doyamadın mı?
derim ki; çıkma balık avına!
düşme elin diline, yaban diyarına...

Doğa tutkunlarına selam olsun

Temmuz 2009 Camili-Borçka

Ahmet Özdoğan

Milyonlarla

saymakla bitmeyen neşe ve kahkahanın
bilmem belki de
en anlamsızca döndüğü meydanda
bir haykırış
bir panik
bir sessizlikten sonra
genişleyip uzanmak
milyonların orta yerinde
milyonların
milyonda biri
oturmuşum
güneşin yakıcı serinliğine
güzel ve sakin umutlarımla
Gülhane parkında...

Temmuz 1976 İstanbul

Ahmet Özdoğan

Ne Kadar

ayakların altında kaybolan izler
peşinden koştığımız düşler
bir ömür boyu bulamadığımız şeyler
ama ne kadar acısın be!

yerinden sökülüp dağılan taşlar
yürüdükçe büyüyen dağlar
meçhul diyarlara uzanan yollar
ama ne kadar uzaksın be!

sokaklarda devrik dertli birileri
vitrinlerde al benisi, hoş kokuları
tutkularla çılgınca tükettiğimiz
ama ne kadar bayatsın be!

alınan, satılan ve çalınan her şey
uğruna ölünen, dövülenler
beş yıldızlı hayatlar, parıltılar
ama ne kadar yalansın be!

ne kadar acı tattığımız
ne kadar uzak kaçtığımız
ne kadar bayat aldığımız
ne kadar yalan baktığımız
ne kadar yalan
ne kadar...

Ahmet ÖZDOĞAN
24 Ocak 2012 Avcılar İst.

Ahmet Özdoğan

Nede Olsa Alıştıık

İşte yine şehir
yıllarca
tozunu, dumanını yuttuğum
aç, meteliksiz kaldığım şehirde!

cadde boyunca insanlar
insanlar
döner dururlar
huysuz danalar gibi
fakat yorgun-

cadde boyunca vitrinler
vitrinler
bakılır durulur
gözler görülmemişleri arar
gözler gezer durur
fakat yorgun

yılgınlığımı anlatamam satırlar boyu
her demde tazelenedursun
nede olsa alıştıık
uzayan boyutsuzluk
sonsuzun okyanusunda
gidedursun gemimiz
nede olsa alıştıık
alıştıık artık
alıştıık..

Ekim 1975 Artvin

Ahmet Özdoğan

Ölümsüzlük

gün ışığı yanılta karanlığı-
uçan bakteri kadar duygular
ve doğa boylu boyunca uzanır yaşama
güz akşamı kızılığı
gözlerime süzölen ışıkta
kızıla boyamıştır yorgun düşleri
içim coşarak kaynıyor
öfkemse bileniyor
geçmişin ezikliğini
yarın yıkacak bu keskinlik

sonra bir bahar sabahında
güleç doğaya bakacağım
kahkaha atacağız
üzerinde uzanarak buyruksuz
gök yüzünü saracak bakışlarım
ana kalbi sıcaklığıyla sarılacağız
yaşam orda başladı
orda bitecek
orda sürecek ölümsüzlükâ€;

Aralık 1975 Artvin

Ahmet Özdoğan

Yazmak Ve Ben

yazmalı
anlatmalıyım
nerde açarmış karanfil falan
umuda nerden düşer bir kan damlası
nereye böyle
gergin bir yay gibi
endişeli alanlardan yüzü dönük

yazıyorum artık
uyuşuk ve yorgun kasabanın
alaca karanlık bir köşesinde
değişmez hani
şundan veya bundan yana arayışlar içindeyim
kör kuyularda kokuşmadayken
yitenler öylesine çok
öylesine karışık
nasıl ki bu şiir
dopdolu haykırışlı ve delicedir
nasıl ki bu yaşam biraz inişli birazda yokuşçadır
fakat ürkek bakma yüzüme
istesen de deli dolu esintime kapılamazsın
yüreğim belki okyanusun dibindedir
beklide güneşin çekirdeğinde
başka ne yazayım
anla artık
anla bir şeyler...

Şubat 1981 Artvin

Ahmet Özdoğan

Yeni Günler

yeni açmış gllerle bahar
yeni açmış masallaşma
yoksulluğum yeniden yeşeriyor
meydanlarda burukluk, toz-toprak
sevdalarda hüzün var
belki de coşkuydu sevdalarda aradıklarım
haydi yeni bir gün doğmada
yeni baharla gller arasında

yeni duygulara taşıyorum gecelerimi
savaşsız diyarlara varana kadar
anlıyor musunuz dostlar?
anlıyor musunuz?
meydanlardan geçmek alımlı
gecelerin sokak terk edilmişliği değil
ne de orta yerde dönen çirkef arzular
yeni günlere bu isyan seli alanlar
yeni günlere çocuklar
elimizde ekmek ve gllerle,
alnımızda özgürlük rüzgarıyla
anlıyor musunuz dostlar?
anlıyor musunuz?
yıkılması demiyorum ha!
yeni günlere doludizgin adımlarla
yeni günlere
yeni...

Mart 1978 - İstanbul

Ahmet zdoğan

Yeniden

ılık bir bahar gününde
yürümek rahat ve kaygısız
sarhoş olmak
insan olmaktan
sevdalanmak
yeniden açılmak mutluluğa
yoksulluğu ezivermek
parçalamak kaygı dolu yaşamı
yaşamak böylesine gzelken
böylesine gzelken insan olmak
ılık bir bahar gününde
yeniden yaşanılası
yeniden kahrolası
yeni Şeyler yeşeriyorken.

Mart 1979 İstanbul

Ahmet zdoğan

Yine

İzmitteyim içim dumanlı
yollarda derbeder biri
yaylaların çiçekleri gülleri
aklıma düştü yine

uzaklardayım, nerelere gitsem
tanıdık bir yüz ararım
köyümün kırları bayırları
aklıma düştü yine

efkarlıyım bir büyük içsem
sönermi içimin alevi
Hertvisin dereleri, tepeleri
aklıma düştü yine

atsam kendimi dışarı
yırtsam bağrımı, yolsam saçlarımı
çocukluğumun bahçeleri bağları
aklıma düştü yine...

Temmuz 2010 - İzmit

Ahmet Özdoğan